

44 éves vagyok jelenleg. Diákéveimet még a régi rendszerben töltöttem. Szüleim ismerik valamennyire mindkét rendszert. Édesapámat még a falusi pap támogatta, amikor vidékről felkerült 10 évesen Budapestre kis falusi parasztgyerekként. Egyházi kollégiumban kapott szállást. El kellett fogadnia, ha tanulni akart és előrébb szeretett volna lépni. Nekem ő ezt úgy meséli el mindig, hogy akkor a pap volt a párttitkár. Lehet, hogy ezen egyesek megrökönyödnek, de ez is egyfajta szemlélet és a toleráns társadalomhoz az is hozzátartozna, hogy elgondolkozzanak rajta, és ezt is elfogadják, hogy nem látjuk a világot egyformán. Jó az, ha sokszínűek vagyunk. Nem unalmas. Csak a kollégium volt egyházi, az iskola állami volt, de így is követelmény volt az, hogy bizonyos szertartásokon részt vegyen. Azt meséli, hogy a faluban minden olyan természetesen ment, és a vallás is szépen beolvadt az életükbe, a papot ők maguk közül valónak tekintették. A pap tudta, hogy első a megélhetésük, úgyhogy ha vasárnap dolgozni kell az állatokkal vagy a mezőn, akkor nem volt más választás. A városban már mesterkétebbé, a természetestől messzebb lehetett menni a vallásnál. Nyomathatták a sok imát és bibliai tudományt.

Őt nem tudták magukévá tenni, holott volt egy olyan szándék is, hogy a tehetséges kis szegénygyerekeket azért emelik ki, hogy netán pap lesz belőlük, szolgálják majd az egyház javát. Szerintem titkon számítanak is arra, ha egy ilyen gyereket felemelnek, akkor az lehet, hogy még hálásabb is lesz érte nekik. Engem arra tanítottak, hogy soha ne várjak hálát, ha valamit teszek akkor tegyen boldoggá az a tudat, hogy valaki jobban érzi most magát a segítségem által. Tanár lett édesapámból. Az egyház számára közönyös. Ő nem tartozik közéjük, de elfogadja, hogy sok embernek szüksége van arra, hogy útmutatásokat, rendet kapjon az életéhez.

Egy ember az értékrendjét szerintem sokfelől hozza és azért, hogy van az édesapám múltjában egy ilyen egyházasabb korszak is, én nem állítanám, hogy az értékrendjét onnan kapta. Én hiszek abban, hogy az értékek nem vallásfüggők és veszélyesnek is tartom, ha valamelyik vallás az értékek közvetítését csak magának tulajdonítja ki. Ez ennél bonyolultabb folyamat szerintem. Több ráhatás eredménye egy ember értékrendje és változik az idővel is, ahogy tapasztalatokat szerzünk.

Ezt azért mondom el, mert az értékrendemben nagyot vet a latba, hogy mit hozok a családból és az édesapám értékrendjén sokszor meg is döbbenek, mennyire tiszta értékeket hozott magával. Aki még erős befolyással volt az értékrendemre az életemben, ő a nagymamám (az édesanyám anyukája). Keresztet sose hordott, a lakásában nem tartott. Nem volt rózsafüzére. Egyedül egy Mária képet tett ki a szobája falára, ami egy szép nő képe volt. A faragott kép felfogható egy sima női képnek is. Lehet, hogy nem is Mária volt. Nem tudom. Soha nem kérdeztem meg tőle, de tudom, hogy nem járt templomba. Mindig azt mondta nekem, hogy a belső értékek többet jelentenek a számára. Ezek külsőségek és attól még, hogy meggyón a szomszédasszony a papnak (ő állandóan a templomban csücsült) az, amit elkövetett nem oldódik meg. Azt az embernek magának kell helyrehoznia.

A családomban mindig is ezt láttam, hogy nem a képmutatás a lényeg, nem a rangok, címek, hanem az, hogy mit és hogyan cselekszünk. Mi lesz a cselekedeteink végeredménye. Megtanítottak arra, hogy csak a pusztá tekintélyt ne fogadjam el. Legyek őszinte, nyitott. Az őszinteségben a legkeményebb az, amikor magaddal szemben kell őszintének lenned. Az a legrosszabb, ha magadat becsapod. Ha mással nem, de legalább magaddal szemben legyél őszinte. Akkor tudsz a leghatékonyabban eredményeket felmutatni és boldog lenni. Az igazság és az emberek szeretetére, elfogadására is megtanítottak. Mindkét szülőm pedagógus, és így nap mint nap találkoztam azzal,

R.T. Ateista önéletrajza

hogy mennyi értéket ki lehet hozni az emberekből csak meg kell találni azt a kis titkos kulcsot hozzájuk, ami sokszor nagyon el van rejtve.

Nem volt nekem szükségem papra, Bibliára ahhoz, hogy ezeket az értékeket elsajátítsam. Sőt! Így utólag visszatekintve, amit ma tapasztalok, lehet, jobb is, hogy követhettem a saját értékeimet, a családtól rámhagyományozottakat és nem kellett mennem esetleg egy képmutató vallás tanításai után.

Sajnos jelenleg nap mint nap találkozom azzal, hogy elvileg ők az erkölcsöt lennének hivatottak képviselni, beszélnek arról, hogy elüzettedett a világ, de lehet, hogy egyes vallások intézményei vezetik a világ egyik legnagyobb multinacionális cégét.

Az egész finanszírozás megszerzése ahogy történt (pl. a Vatikáni Szerződés megkötéséről nem történt ösztársadalmi konszenzus), és jelenleg se tűnik nekem úgy, hogy ők nagyon örülnének annak, hogy publikussá válnának bizonyos pénzügyi adatok kifelé. Nagyon sok ember nincs is tisztában azzal, hogy mekkora pénzek kezdtek el itt mozogni. Ha tudnák, akkor lehet, hogy visszavonulnának a saját egyéni hitükbe vagy próbálnának élni a lehetőségeikkel, de akkor mit ér az egész vallás, ha érdekből csatlakoznak hozzá?

Van egy szép, okos kislányom (elfogult vagyok, de mások is szokták mondani). Ő osztályelsőként fejezte be az elsőt. Keményen dolgozik, a korához képest szerintem jó értékrendje van. Volt, hogy az osztályban rajtakaptak hazugságon egy kislányt (Mellesleg ő jár hittanra, de ez nem szabadna, hogy mérvadó legyen!). Az én lányom nem szokott hazudni. Ez emberfüggő szerintem amúgy, és nem attól függ, hogy valaki vallásos vagy nem. A lányomat a környezete nyitott, őszinte kislánynak tartja. Úgy látom, hogy ebben olyan, mint én. Nem a külsőségek diktálnak, hanem van egy belül kialakult kép, hogy nekem minek kell megfelelni. Magammal kell szembenézni a tetteim következményei során. Nem kell nekem isten, gyónás. Nem tudom, hívő ember ezt hogyan éli meg, de ha belül mardos a lelkiismeret annál rosszabb nincs! Helyre kell hozni, csak úgy nyugodhat meg! Magammal kell tudnom elszámolni mindenkor, így tudom csak megteremteni a belső békémet. A hallotti ágyamat is ha elképzelem, akkor úgy gondolom, hogy lesz majd arra időm, hogy eltávozván elégedettséggel tekinthessek vissza elmúlt életemre. Ennek tudatában igyekszem élni, hogy büszke lehessen saját magamra, amikor majd távozni kényszerülök.

Az előbbi gondolatmenethez csak annyit tennék hozzá:

„Amit ma teszünk az teremti meg a jövőnket; miként árnyék a testet, úgy követ bennünket a sors törvénye. Minden embernek törvényszerűen viselnie kell önnön tettei következményét.” (Padma Szambháva)

Sok-sok szép könyvet, mesét olvasok a lányomnak (Móra Ferenc, Gárdonyi Géza, Fekete István). Az ember nem is gondolta gyerek fejjel, most látom felnőttként, hogy ezek a könyvek, pl. egy Bogáncs mennyi értéket tud átadni! Most már ő is kezd magától olvasni. Próbáltam neki bibliai történeteket is olvasni a Képes Bibliából, mondván ez is része a kultúrájának, de mivel nem tetszett neki annyira, így félretettem. A saját benyomásom az, hogy nem kell ahhoz a Biblia, hogy értékeket közvetítsünk, de ha ő szeretné megismerni, akkor segíteném benne annak ellenére, hogy ez számomra teljesen idegen világ. Az ő élete, hadd jöjjön rá ő magától, hogy akarja-e azt a világot vagy nem. Engem is engedtek a

R.T. Ateista önéletrajza

szüleim. Mentem a barátnőmmel Húsvétkor Pannonhalmára. Számomra a szertartások szövege továbbra is halandzsa maradt. Sajnáltam, hogy a szép dallamokhoz nem olyan szöveg csatlakozott, ami az élet örömeiről, a természet szépségeiről szólt, mert számomra úgy kerek az egész, ha nemcsak a dallam szép, hanem a szövegnek is van értelme. Jó, tudom, ezeket a megjegyzéseimet most bírálhatják sokan. Attól még én így fogom látni a világot és különösebben nem érdekel, hogy ők mit gondolnak rólam, ha nem cselekszenek ellenem, a családom, barátaim ellen. Nyitott vagyok arra, hogy megismerjek különböző értékrendeket és vallom, hogy minden vallásban, mint minden emberben nagyon-nagyon sok érték lakozik. Cserébe nem várok mást, minthogy a másik ember is elfogadjon engem olyannak, amilyen vagyok és a nézeteimért ne kerüljek hátrányos helyzetbe, a cselekedeteim, tudásom alapján ítéljenek meg és ne holmi divat alapján azt nézzék, hogy melyik klubhoz tartozom.

Mindenkinek sok boldogságot kívánok, és szeressük már egymást „gyerekek”, örüljünk a sokszínűségnek!